

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poeziebos.be

Icarus

Als de wind de bladsteel scheurt,
leg jij je stem aan banden.
Ik snoei de wilde twijg
aan mijn hersenstam.

Vandaag bevinger ik jouw kust,
ontpolder jij mijn binnenland.
Een paard van zout
klieft mijn fontanellen.

Als de wind de bladsteel scheurt,
leren wij ten onder gaan
aan dit bevlogen lijf.

Morgen voor het vallen
in de winkelstraat
beroven wij
het knekelhuis.

Verhuizen

Hier wil ze boom zijn,
in de wind haar tijd verliezen,
waken bij het vloeien van de beek.
Het schaambeen dorst naar hout.

Ze nestelt zich in de stam van de wilg.

In de holte van haar keel
broedt de houtsnip.
De scherpe bek rust
in de vouw van haar tong.

Ze trilt in de nerf
als een specht zijn naam kerft
in haar schouder.

Uit het veen glijdt de waterman.
Hij klieft de schors.

Belijdenis

Wij zijn de menigte zonder mening
aan de rand van het plein.
Met geheven hoofd verbergen we
schaamte tussen de stoeptegels

Aan smetvrije fonteinen
wassen wij de mond.
Wij beloven met niemand
de lakens te delen

maar aan de rand van het plein
hoesten wij ons tekort naar buiten,
krassen met geknakte vleugel
aan de luiken van het gezond verstand.

Philippe Jacobs (1964) woont in Leuven en werkt als psycholoog. Hij won in 2012 de Marc Braet poëzieprijs in Brugge en in 2011 de tweede prijs in de wedstrijd "literaire living" van de cultuurkapel de Schaduw uit Ardooe.